

rere føler, at Forholdene herovre ikke passer mig en Smule bedre nu end for syv Aar siden; tværtimod. Dog, kære Ven, lad os ikke være mistrøstige. Eet Sted i Verden maa jeg vel høre hjemme, og jeg skal ikke blive træt af at søge efter det. Ikke heller betragter jeg selv min Rejse som ganske spildt. Jeg har nu paa afgørende Maade faaet bekræftet, at den Følelse, som i sin Tid — og dengang maaske ret uoverlagt — drev mig bort fra Hovedstadslivet, bundet dybt i min Natur. Jeg har derved fundet mere Sammenhæng i mit Liv, og alene i dette er der en stor Tilfredsstillelse. Det er da ikke, som jeg undertiden i mismodige Øjeblikke har troet, det blinde Tilfælde, der har raadet for min Skæbne. En indre Magt, hvilken denne nu er, har haft Styret over min Livsbaad selv naar denne tilsyneladende har drevet om for Vind og Vove, — det har jeg da ogsaa før meget tydelig følt. Jeg vil nu tro paa, at naar jeg blot vedblivende lader dette selvvirkende Styreapparat bestemme Kursen, kommer jeg nok tilsidst derhen, hvor jeg skal. — I ser mig altsaa snart hjemme igen. Maaske vil du spørge, hvorfor jeg ikke lige saa godt kommer straks, da min oprindelige Hensigt med Rejsen dog er opgivet; og jeg maa da tilstaa, at det er en vis Skamfølelse, der holder mig tilbage. Jeg forlod dig med saa store Løfter og kommer saa sørgelig tomhændet tilbage. Men jeg ved, du vil være overbærende.“

Under hans planløse Omflakken i Byen hændte det ikke sjelden, at han fik Øje paa gamle Bekendte fra Philip Salomons Hus. Med en heftig Hjertebanken fulgte han engang fra Taget af en Sporvogn sin forhenværende Ven og Svoger Ivan, der ganske som før pilede travlt afsted paa sine smaa Ben med en Dokumentmappe under Armen. Ogsaa Aron Israel, Max Bernhardt, Hasselager og Nathan gensaae han, og det forbavsede ham, at de alle var saa ganske uforandrede. Ligeledes stødte han — selv uigenkendt — paa flere af sine gamle Studiekammerater fra polyteknisk Skole. De var nu alle velansete Mænd, tildels i indflydelsesrige Stillinger. Han havde gennem Aviserne nøje fulgt deres Fremgang. Men nu, da han saa dem, misundte han dem ikke længer.